

Nowele, opowiadania, krótkie formy prozatorskie

<h1>Ach jak mi smutno!</h1>

Asnyk Adam

Ach, jak mi smutno! Mój anioł mnie rzucił,
W daleki odbiegł świat
I próżno wzywam, ażeby mi zwrócił
Zabrany marzeń kwiat.
Ach, jak mi smutno! Cień mnie już otacza,
Posępny grobu cień;
Serce się jeszcze zrywa i rozpacza
Szukając jasnych tchnień;
Ale na próżno uciszyć się lęka
I próżno przeszłość oskarża rozrzutna...
Ciaży już nad nim niewidzialna ręka -
Ach, jak mi smutno!

[sexshop](#)

Po styczniu jasnym i białym będą w lecie upały.